

Abstrakt

Práce se věnuje tématice přiřazování učitele do tříd na prvním stupni základní školy. Učitel hraje klíčovou roli ve vzdělávání žáků. V obecném povědomí figuruje pojem „štěstí na učitele“, přičemž jednotliví aktéři si takové štěstí mohou představovat jinak. Na učitele jsou kladeny vysoké nároky, ať už ze strany vedení školy, zřizovatele, žáků, rodičů žáků, případně kolegů. Kvalita výuky závisí mimo jiné na učitelově připravenosti a pracovní zátěži. Málo zkoumaný faktor, který ovlivňuje pracovní zátěž, je právě přiřazování učitele do třídy. Existuje více systémů - tzv. looping (vyučování ve dvou a více ročnících po sobě), dále opakované přidělování učitele do stejného ročníku v následujících letech a přidělování učitele do různých ročníků např. podle personální situace ve škole.

Práce se věnuje teoretickému zakotvení přiřazování učitele, obzvláště konceptu loopingu. O tomto konceptu existuje málo odborné literatury (tuzemské i zahraniční). Studie ovšem vypovídají o benefitech loopingu, o pozitivním vlivu setrvání učitele s žákem. Druhou část práce tvoří výsledky případové studie jedné základní školy. Vedla jsem výzkumné rozhovory o přiřazování učitelů do tříd s vedením školy, učiteli, rodiči žáků a žáky. Respondenti hovořili o výhodách setrvání učitele se třídou více let, většina z nich se ovšem přiklonila k názoru, že by se žákům alespoň jednou třídní učitel změnit měl. Ředitel a ředitelka popisovali přiřazování učitelů do tříd jako „ředitelskou alchymii“ založenou na domluvách a kompromisech. Učitelky popsaly své oblíbené třídy, vyučované předměty a představu ideálního pedagoga. Rodiče žáků a žáci hovořili o změně, velmi často o očekáváních během změny učitelek a stabilizaci. Práce přináší empirická zjištění k tématu, které je dosud málo zastoupené v literatuře.